

патриаршията въ 6 точки; въ 1847—8 год. той успѣлъ да отклони народнитѣ ни първенци отъ заблудата имъ по гръцки апостоли, плъзнали изъ България и Ромъния да разбунтуватъ населннието съ цель да отвлѣкатъ турското правителство отъ готвещото се критско възстание, та така спасилъ народа отъ голѣма напасть; действалъ предъ видни руски мже и наши сънародници въ Русия, за да се приематъ и издържатъ на държавни разноски бедни български младежи, като ученици въ руски училища, проповѣдвайки съ слово и перо, че руското възпитание и образование, като най-сродно славянско е и най-подходно и полезно за народната ни просвѣта.

Когато въ 1853 г. се обявява Кримската война и рускитѣ войски заели Влахомолдавия, главнокомандващиятъ князь Горчаковъ издава въ Букурещъ възвание къмъ хрестиянитѣ за събиране доброволци. Първъ се озовава нашиятъ буденъ родолюбецъ, който бива натоваренъ лично отъ самия князь да събира такива българи въ Влахомолдавия и да бжде тѣхенъ уредникъ въ помощъ на главния началникъ на всички доброволци генералъ Саллосъ. Въ 1854 г. Селимински напуща длъжността си, като окржженъ лѣкаръ, основава срѣдищно бюро въ Букурещъ съ клонове изъ разнитѣ градове въ Влахомолдавия и почва да събира доброволци българи, като търчалъ день и нощъ да проповѣдва между българитѣ, че тая война е за православието и за освобождението на родината отъ позорното турско робство, а тѣй сжщо да се грижи за правилния холъ на дѣлото. Събрани били 1200 души, които съставили български доброволски отредъ отъ 4 роти подъ командата на офицери българи отъ влахомолдавската и руската войски. Самъ той станалъ походенъ лѣкаръ на отреда. Доброволцитѣ се отличили въ войната, ала не останали доволни вследствие лошия ѝ обратъ. Селимински получилъ два сребърни медала за усърдието си въ случая; той сжщо не останалъ доволенъ поради лошитѣ обноски на рускитѣ военни къмъ доброволцитѣ, особено на генералъ Саллосъ, който спѣвалъ дейността му и накрай го завлича съ 3000 рубли.

Следъ прекратяване на военнитѣ действия Селимински се установилъ въ Кишиневъ, за да улеснява демобилизацията и възвръщането въ мѣстожителство на доброволцитѣ. Въ това време му се удало да споходи българскитѣ преселнишки заселища въ Бесарабия и останалъ доволенъ отъ благоустройството и процвѣта имъ, та съвѣстъта му се успокоила, тѣй като той билъ виновникъ за основаването имъ преди 25 години. Тукъ, въ Кишиневъ, той написва